

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен Василев

Членове: Христо Лазаров
Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000037 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ответника - „Цифрова кабелна корпорация“ ООД, ЕИК 115545452, чрез адв. К. против решение № 261496 от 12.11.2021г., по т.д. № 156/21г. по описа на СГС, т.о., VI-4 състав, в частта, с която е осъден да заплати на ищеца – Сдружение „Музикаутор“ ЕИК 831005050 сумата от 4 389,30 лева, представляваща компенсационно възнаграждение за периода 01.01.2014г. – 31.12.2019г. по договор N 20-365/14.02.2020г. за разрешаване на препредаване по електронна съобщителна мрежа на музикални и свързани с тях литературни произведения в цялостен и непроменен вид на територията на Република България, ведно със законната лихва от 25.01.2021г. до окончателното ѝ плащане, както и съдебни разноски от 910,13 лева.

В частта, с която е отхвърлен искът за разликата до пълния предявен размер от 5 377,32 лв. – частично от 11 671,78 лева, решението не е обжалвано и е влязло в сила, на основание чл. 296, т. 2, пр. първо ГПК.

Въззивникът/ответникът - „Цифрова кабелна корпорация“ ООД счита,

че обжалваното решение е незаконосъобразно, неправилно и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че била налице материалноправна правна незаконосъобразност по чл. 91, ал. 1 ЗАПСП вр. с чл. 125в от Закон за радиото и телевизията. Предявеният иск бил авторскоправен и попадал под разпоредбите на специалния закон, а не по тези от ЗЗД. Счита, че сключеният между страните договор целял да новира несъществуващо задължение поради липса на кауза, което противоречало на закона и го заобикалял, както и противоречало на добрите нрави. Счита, че клаузата на чл. 10 от договора е нищожна, тъй като било договорено несъществуващо възнаграждение на Сдружение „Музикаутор“, което не можело да бъде уговорено абстрактно. На следващо място твърди, че липсвала правно изразена воля, тъй като чл. 125в от ЗРТ задължавал ответника да има договорни отношения с правопритежателите на разпространяваното от него съдържание. Твърди, че председателят на СЕМ изрично уведомил ищеца, да преустанови практиката да изисква договори с лицензионни клаузи за минали години, които практики били нищожни и за които „Музикаутор“ бил глобен от КЗК с оглед претенциите към БНТ и БНР. Счита, че липсвало „старо“ облигационно задължение, по отношение на което да можело да се сключи процесната извънсъдебна спогодба, поради което същата била лишена от кауза/предмет и била нищожна, на основание чл. 366 ЗЗД. На следващо място твърди, че обжалваното решение било постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че първоинстанционният съд тотално игнорирал представените договори от ответника, с които договорил с радио-телевизионни организации използването на конкретно авторско съдържание и в същото време да предоставят тази информация в СЕМ. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната част и да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен. Претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемият/ищецът – Сдружение „Музикаутор“ е подал в срок отговор на въззивната жалба, чрез юр. К.. Излага подробни доводи по всяко едно от твърденията на въззивника, които ще бъдат разгледани при съответното обсъждане на правните доводи във въззивната жалба. Счита въззивната жалба за неоснователна, а решението в обжалваната част за правилно и законосъобразно и моли да се потвърди. Претендира разноски за

въззивното производство, но не представя доказателства, че такива са реално направени.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната от ответника част.

Софийският апелативен съд, след преценка на доказателствата по делото и като съобрази доводите в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка от доказателствата по делото, че ищецът е регистриран по реда на чл. 40 и чл. 40б, ал. 1 ЗАПСП/отм./ като организация за колективно управление на следните категории права: възпроизвеждане на музикални произведения и на литературни произведения, свързани с музика – чл. 18 ал. 2, т.1 ЗАПСП; разпространение на записи, съдържащи такива произведения – чл. 18 ал. 2, т.2 ЗАПСП; публично изпълнение на такива произведения – чл. 18 ал. 2, т. 3 ЗАПСП; излъчване на такива произведения по безжичен път – чл. 18 ал. 2, т. 4 ЗАПСП; предаване и препредаване на такива произведения по кабел или друга електронна съобщителна мрежа – чл. 18 ал. 2, т. 5 ЗАПСП; предлагане по безжичен път или кабел на неограничен брой лица до такива произведения - чл. 18, ал. 2, т. 10 ЗАПСП; преработка на музикални произведения и синхронизирането им с други произведения; разпределяне на компенсационни възнаграждения, дължими на нейни членове за възпроизвеждане на произведенията от физически лица за лично ползване – чл. 18, ал. 2, т. 8 ЗАПСП. Между страните е сключен договор № 20-365 от 14.02.2020г. за разрешаване на препредаване по електронна съобщителна мрежа на музикални и свързани с тях литературни произведения в цялостен и непроменен вид на територията на Република България. С този договор, ищецът в качеството на организация за колективно управление на авторски права е предоставил на ответника правото да препредава произведения по електронна съобщителна мрежа – по жичен или безжичен път едновременно с излъчването и/или предаването им, изцяло в непроменен вид, а ответникът в качеството на ползвател е поел задължението да плаща възнаграждение за отстъпеното му право, определено на база телевизионен пакет. В чл. 10 от договора страните са постигнали съгласие, ответникът да предостави на

ищеца информационна карта за периода от 01.01.2014г., на база на която ищецът ще го уведоми за размера на компенсационното възнаграждение за минал период, изчислено по действащата тарифа за препредаване. Видно от писмо на Комисия за регулиране на съобщенията/КРС/ изх. N 12-01-448 от 02.11.20г., се установява, че ответникът за 2014г. е декларирал за услуга за разпространение на радио и телевизионни програми - 2 633 абоната; за 2015г. - 2 443 абоната; за 2016г. – 2 283 абоната; за 2017г. - 1 978 абоната и за 2018г. – 2 049 абоната. По делото са приети справки по чл. 125в ЗРТ, относно разпространяваните телевизионни програми към 24.08.2014г., 24.02.2015г., 24.08.2015г., 24.02.2016г., 24.08.2016г., 24.08.2017г., 23.02.2018г., 23.08.2018г., 25.02.2019г., 23.08.2019г. Видно от подадени от ответника до КРС въпросници за 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и за 2019г., се установяват декларираните брой абонати и реализираните приходи от ответника. Видно от приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице, се установява, че ответникът е декларирал за 2014г. - 2 633 абоната; за 2015г. - 2 443 абоната; за 2016г. - 2 283 абоната; за 2017г. - 1 978 абоната; за 2018г. – 2 049 абоната и за 2019г. – 2 123 боната. Реализираните от ответника приходи за 2014 г. са в размер на 3 154 хил. лв., за 2015г. – 3 216 хил. лв; за 2018г. – 3 280 хил. лв., за 2019г. – 2 720 хил. лв., а за 2016г. и за 2017г. няма данни. Според вещото лице, за процесния период се дължало възнаграждение в общ размер на 5 267,16 лева. По делото са приети сключени от ответника договори с „Тянков груп“ ЕООД от 01.02.2014г., от 01.02.2015г., 01.02.2016г., 01.02.2017г., 01.02.2018г. и 01.02.2019г.; сключени договори с „БТВ медиа груп“ ЕАД от 24.01.2012г. и 09.09.2014г.; сключен договор с „Омега филмс“ ООД от 01.01.2014г.; сключени договори с „Нова бродкастинг груп“ АД от 01.01.2011г., 01.01.2012г., 01.01.2015г., 29.01.2018г., 27.04.2015г. и 01.01.2017г.; сключен договор с „Пайнер“ ЕООД от 17.02.2011г. и анекси от 11.11.2014г., и от 18.11.2015г.; сключен договор с „Балкан вижън“ ЕООД от 08.03.2017г. и анекс от 03.12.2018г.; сключен договор с „Телевизия Европа“ АД от 12.10.2010г. с анекс от 01.04.2015г.; сключени договори с „България филм вижън“ ЕООД от 01.01.2014г. и 01.01.2015г.; сключен договор с „Б1Б“ ООД от 15.01.2019г.; сключен договор от 03.10.2014г. с „Вижън лаб“ ЕООД; сключен договор с „Еич ди ченъл“ ЕООД от 01.11.2015г.; сключен договор с „България кабел ТВ“ ЕООД от 20.10.2014г. и сключен договор с „Би ай телевизия“ ООД от 20.11.2015г.

Неоснователно е възражението на въззивника, че ищецът не е активно материално правно легитимиран да претендира заплащане на процесните суми предмет на делото. Ищецът е доказал, че е регистриран като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права, по смисъла на [чл. 40 и чл. 40б ал.1 ЗАПСП/отм./](#). Активната материално правна легитимация на ищеца следва от закона, което му дава право предяви от свое име правата на автори, които са сключили договори за представителство със сродни на сдружението организации, на основание чл. 40, ал. 10 ЗАПСП (ред. ДВ бр.25 от 2011г.). Законът освобождава организациите за колективно управление на права, от необходимостта да доказват индивидуални права на управление спрямо конкретни произведения и автори, след като веднъж са ги вписали или декларирали пред Министерство на културата – чл. 40б-40д ЗАПСП (ред. ДВ бр.25 от 2011г.), т.е. организациите извършват дейност в защита на законово регламентирани права на голяма група субекти, с цел да бъде санкционирано нарушението на тези права чрез неправомерното им засягане. Това обстоятелство не се променя с изричната отмяна на горесцитираните правни норми, защото предоставената възможност за реализиране на защита, е на основание действащият [дъл втори "а", чл. 94, чл. 94"а", вр. §24, ал.1 от ЗАПСП](#).

Правото на предаване по кабел на съответното произведение се отстъпва по общия ред – чрез договор с автора или представляваща го организация за колективно управление на права, с който е дадено разрешение за предаване. Съобразно [чл. 21, ал. 1 ЗАПСП](#) това право се счита предоставено и когато е дадено разрешение за излъчване на произведението по безжичен път, при условие, че предаването се извършва едновременно с излъчването, изцяло и в непроменен вид и не излиза извън територията, за която това право е било отстъпено. Съгласно разпоредбата на [чл. 21, ал. 2 ЗАПСП](#), извън случаите по ал. 1 разрешение за препредаване на произведение по всички други електронни съобщителни мрежи едновременно с излъчването или предаването му, изцяло и в непроменен вид, от друга организация, се дава само чрез организация за колективно управление на авторски права, освен в случаите, когато правата за предаване на произведенията са отстъпени на доставчиците на медийни услуги в съответствие с чл. 91, ал. 5 ЗАПСП. Съгласно цитираната разпоредба, когато радио или телевизионна организация разрешава едновременното, изцяло и в непроменен вид предаване на

програмата си чрез електронна съобщителна мрежа на друга организация, разрешението, дадено от радио или телевизионната организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, ако тези права са ѝ надлежно отстъпени. Систематичното тълкуване на двете разпоредби сочи, че правото на препредаване на съответното произведение се счита за отстъпено, когато: 1) е налице изрично разрешение за препредаване на произведението, дадено чрез организация за колективно управление на авторски права, или 2) е налице разрешение от радио-или телевизионна организация за едновременно, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата ѝ, включваща и съответното произведение, за което са му отстъпени авторските права.

Предмет на правния спор между страните по делото, се свежда до наличието на хипотезата на чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП – дали разрешението дадено от телевизионните организации, за едновременно, изцяло и в непроменен вид предаване на програмите си чрез електронна съобщителна мрежа на друга организация, включва изрично и правата за излъчване и предаване на произведенията, включени в програмата, ако тези права са ѝ надлежно отстъпени. В доказателствена тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване, наличието на всички кумулативно дадени елементи от фактическия състав на цитираната правна норма. Ответникът не е доказал в процесните случаи, че авторските права на излъчваните произведения са били надлежно отстъпени на телевизионните организации, които са осъществили първоначалното излъчване на препредаваната програма. В чл. 10 от договор № 20-365 от 14.02.2020г. страните са уговорили, че ответникът дължи на ищеца компенсационни възнаграждения за минал период – от 01.01.2014г. до 14.02.2020г., както и начина за неговото определяне и заплащане. Още повече, че именно тези права са предмет на сключения между страните договор за разрешаване на препредаване по електронна съобщителна мрежа на музикални и свързани с тях литературни произведения в цялостен и непроменен вид на територията на Република България.

По същите съображения са неоснователни и твърденията на ответника, че с представените пред СЕМ договори с радио и телевизионни организации били уредени и авторските права върху музикалните произведения инкорпорирани в препредаваните телевизионни и радио програми.

Законосъобразни и правилни са изводите на първоинстанционния съд, че действителната воля на страните била да уговорят заплащане на обезщетение за извършеното препредаване от ответника на авторски музикални произведения за минал период, за които това право не му е било отстъпено. Ответникът дължи обезщетение на ищеца за нарушението на авторски права, на основание чл. 95 ал. 2 ЗАПСП. В този случай ищецът/правоимащият и ответникът/ползващият без разрешение авторски произведения, са уредили по договорен път отношенията си във връзка с изплащане на това обезщетение, което се дължи от ответника за неправомено използване на авторски произведения за периода преди сключване на договора. Този договор представлява извънсъдебно споразумение по чл. 365 ЗЗД, чрез която страните изрично са уредили да прекратят един съществуващ спор, както и да избягнат един възможен спор.

По вече изложените съображения са неоснователни възраженията на ответника, че този договор бил нищожен, поради липса на кауза и предмет, че противоречал на закона и го заобикалял, както и поради противоречие с добрите нрави.

Принципно е вярно твърдението на ответника, че част от вземането е погасено по давност за периода от 01.01.2014г. до 24.01.2016г., на основание чл. 110 ЗЗД. Но това възражение е неоснователно, поради отказ на ответника от изтекла давност, който е част от съдържанието на сключения между страните договор за спогодба. В чл. 10, ал. 2 от процесната спогодба, страните са уговорили: “Ползвателят се задължава да заплати компенсационното възнаграждение на десет равни последователни месечни вноски, чието заплащане започва от първия цял календарен месец, следващ датата на сключване на договора“. Според настоящия съдебен състав, длъжникът в извънсъдебната спогодба изрично е изразил воля да прави периодични вноски за изпълнение на частично погасено по давност вземане, което представлява отказ от изтекла придобивна давност. Този извод не се разколебава от обстоятелството, че не е формулирано юридически издържано като изрично изявление за отказ от погасителна давност, а като изрично съгласие за плащане на дължими вноски, което е направено след тяхното погасяване по давност.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че отказът от давност

противоречал на разпоредбата на чл. 113 ЗЗД, с което се удължавала давността. В случая е налице отказ от вече изтекла погасителна давност, поради което този отказ не е недействителен, по аргумент от противното основание на цитираната правна норма.

Предвид изхода на правния спор, въззиваемата страна има право на разноси, но по делото няма доказателства, че такива са реално направени, както и липсва искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за тази инстанция, поради което такива не се дължат.

Предвид гореизложеното обжалваното решение е законосъобразно и правилно, и следва да бъде потвърдено с препращане от въззивния съд към мотивите на първоинстанционния съд в останалата част, на основание чл. 272 ГПК.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261496 от 12.11.2021 г., п о т д. № 156/21 г. на СГС, т.о., VI-4 състав, в частта, с която „Цифрова кабелна корпорация“ ООД, ЕИК 115545452 е осъден да заплати на „Музикаутор“ Сдружение, ЕИК 831005050 сумата от 4 389,30 лева, представляваща компенсационно възнаграждение за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г., дължимо по договор N 20-365/14.02.2020 г. за разрешаване на препредаване по електронна съобщителна мрежа на музикални и свързани с тях литературни произведения в цялостен и непроменен вид на територията на Република България, ведно със законната лихва от 25.01.2021 г. до окончателното плащане.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____